



CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

26. dubna 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,

ANGLIE

Čtení: Deuteronomium 12, Kazatel 5, Skutky 2

DŮM BOŽÍ

Naše myšlenky se dnes zaměří na příbytek Hospodina, zaslíbený v Deuteronomiu, o němž se zbožnou úctou hovoří Kazatel, na rané centrum křesťanských věřících.

Když čteme 12. kapitolu Deuteronomia, bezděčně se vcitujeme do nálady Mojžíše, když hovoří se svým lidem pouhých několik dní předtím, než je navždy opustí a oni vstoupí do země pod vedením Jozueho. Dostává velkolepou vizi místa, které si jeho Bůh vyvolil, aby se stalo novým středobodem života národa Izraele, středobodem pro Jeho nepomíjivý záměr.

Toto místo mělo mít velmi zvláštní atmosféru Jeho přítomnosti mezi Jeho lidem. Zde Jej mohli uctívat, jak jim bylo později nařízeno, prostřednictvím významných a smysluplných rituálů spojených s bohoslužbou. Toto místo však mělo znamenat ještě daleko více. Mělo to být místo radostné odpovědi na jméno Stvořitele se všemi jeho významy. V této dvanácté kapitole je opětovně předpovídána radostná odpověď věrných – budete se radovat ze všeho, v čem vám požehnal Bůh (**Deuteronomium 12:7**), celá rodina a domácnost (**Deuteronomium 12:12**) se bude radovat před Hospodinem ve všech aspektech života (**Deuteronomium 12:18**). Mělo však ještě dlouho trvat, než bylo o 500 let později králi Davidovi zjeveno jméno onoho místa.

Mojžíš řekl (**Deuteronomium 12:10-11**), že ono velkolepé místo bude moci být vybudováno pouze tehdy, až bude země v bezpečí a v míru. Přestože se na to král David tolik připravoval a právě jemu Duch zjevil jeho plán (**1. Paralipomenon 28:11-12**), mohl je postavit až jeho syn Šalomoun, kterému David plán věrně předal. V celé své majestátnosti byl pak chrám vystavěn v pouhých sedmi letech. Srovnajte to s chrámem Ježíšovy doby, který byl stavěn 20 let a stále nebyl dokončen. Čím jiným však mělo být toto nádherné místo než viditelným sídlem Boha, schváleným jeho viditelnou slávou (**1. Královská 8:10-11**). Nemělo být pouze nádhernou budovou, nýbrž místem intenzivní aktivity a hlubokého uctívání.

Část rozjímavé atmosféry onoho místa přetrvává po staletí až do přítomnosti, neboť v **1. Královské 8:28** jsou zjeveny některé ze skrytých aspektů onoho místa. Právě na tomto místě mělo být porozuměno všem typům modlitby a všechny typy modlitby měly být začleněny do života věřícího, ať už to byla modlitba v podobě písně, modlitba v podobě prosby o milost, modlitba jako zkoumání sebe sama, všechny prvky našich dnešních modliteb v našem soukromém životě i v životě našeho společenství. Toto místo nebylo určeno jen židovským věřícím, ale i ostatním (**1. Královská 8:41-43**), neboť pokud cizinec přichází, aby poznal jediného pravého Boha, a přeje si, aby i On poznal jej, všechny tyto věci platí stejně tak i pro něj a i on může mít prospěch z Boží přítomnosti ve svém životě a ze zázraku modlitby ve všech jejích odstínech.

Není divu, že dnes v Kazateli čteme (**Kazatel 5:1-2**), že posluchač těchto slov má před Bohem kráčet obezřetně, má mluvit pouze málo a má být připraven více naslouchat než mluvit. Dobře známe mnohá pouučení, která se v písmech nacházejí, abychom kráčeli s našim Bohem pokorně, kajicně a ve zbožné úctě. Máme však rovněž kráčet radostně, jako to jasně viděl Mojžíš. Přesně tak by věrní měli reagovat na to, že je Bůh středobodem veškerého jejich bytí.

Nedočítáme se o tom, že by Ježíš, náš Mistr, v tehdejší chrámu obětoval, ale čteme o tom, co na onom místě vykonal, o jeho studiu v období dětství a mládí, o vyučování a uzdravování v době jeho kazatelského působení. Čteme o vyčištění chrámu od kupců, aby mohl sloužit účelu, ke kterému byl určen, a o tom, jak vítal do jeho prostor ty, kterým byl odepřen vstup již od samého jeho založení – slepé a chromé, a jak je uzdravoval, ne pouze fyzicky, ale i duchovně.

V raných kapitolách Skutků čteme záznamy o nádherných požehnáních, která obdrželi zakládající otcové naší víry, kteří zasvětili svůj život jeho službě. Důvěřovali svědectví svých vlastních zraků, když viděli svého vzkříšeného Pána, naslouchali mu a byli jím vyučováni nejen během jeho kazatelského působení, ale rovněž po dalších šest týdnů předtím, než se připojil ke svému Otci na nebesích. Podporováni mocí Ducha svatého, která na ně byla seslána, statečně čelili davům nejprve v Jeruzalémě a později v mnoha městech římského světa.

Avšak pro nás v našem dnešním čtení z Nového zákona je Boží záměr prostřednictvím Jeho Syna představen jako výzva všem, kdo naslouchají a přijímají do svého života zázrak Boží milosti. Ač možná byli mezi těmi, kdo volali po jeho ukřížování, Bůh jim nabídl odpuštění pod podmínkou, že se budou kát a budou pokřtěni.

Príslušníci národů z dalekých zemí slyšeli ony obyčejné pracující muže, kterak promlouvají jejich vlastními jazyky, a nesmírně se podivili, ačkoliv se jako vždy samozřejmě našli i tací, kteří se jim posmívali. Části jejich posvátných písem jim byly ukazovány jako naplněná proroctví, Duch činil divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi a byli seznámeni s prostým zázrakem určeným těm, kdo mají upřímné a oddané srdce – „*každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude zachráněn*“ (**Skutky 2:21**).

Onen zástup obdržel důkazy, s nimiž byl tak dobře obeznámen, a jimž se přesto tak velmi zdráhal uvěřit. Jeho členové byli svědky zázraků, divů a znamení, která se již zjevila dříve, a byli vyzváni k tomu, aby uznali, že jsou skutečné. Byli poučeni, že toto je klíčovou součástí Božího záměru a že to bylo zjeveno ve starozákonních písmech (jako např. v **Izajášovi 53**). Bylo jim rovněž připomenuto, že oni sami, ať přímo či nepřímě, způsobili Ježíšovu strašlivou smrt.

Věděli rovněž (a ne, jak se často zmiňuje, že se mezi Židy rozšířilo, že učedníci ukradli jeho tělo, čemuž ve skutečnosti uvěřilo jen málo lidí), to znamená, že převážná většina věděla, že vstal z hrobu a byl naživu. Král David v **Žalmu 16** hovoří o své radosti nad Božím slibem, který věřícímu přináší radostnou a nepochybnou naději, že smrt bude poprvé přemožena. Opětovně to bylo potvrzeno v **Žalmu 16:10** – věrný nedojde žádné úhony. Nakonec byla představena velká výzva: „Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit“ (**Skutky 2:32**). V tomto okamžiku mohlo křesťanství zahynout, pokud by se ozval silný hlas protestu, ale žádný hlas nebyl slyšet. Zástup jednoduše věděl, že to, co bylo řečeno, je pravda.

Nebyli jsme tam, nebyli jsme svědky jeho učení ani zázraků, které činil, nebyli jsme přítomni ve strašlivé hodině jeho smrti ani jsme nesdíleli radost nad jeho nádherným zmrtvýchvstáním, ale uvěřili jsme nadčasovým způsobem ve vodách křtu a jsme tomu rádi. Spásonosné slovo dostihlo náš sluch a věříme všemu, co bylo řečeno v Písmech, dostalo se nám privilegia číst a rozumět. Přijímáme slova, která pro nás byla zaznamenána ve **Skutcích 2:39**: „*Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.*“

Naše dnešní myšlenky nás zavedly od slov Mojžíše na konci putování pouští k dokončení chrámu a hlavně k jeho účelu; ke slovům věrných, kteří nesli pravdu, jíž byli svědky, do vzdálených zemí a v těchto posledních dnech k nám, kteří jsme byli povoláni, abychom uvěřili a žili naše životy se zaměřením na onu víru a na jistou naději, že je v ní uschováno Království.

Nyní si připomínáme, že to byl náš Mistr, náš vzkříšený Pán, kdo vůbec umožnil naše spasení, a milosrdenství jeho nebeského Otce, který mu dovolil stát se obětí, kterou se stal. Zkoumáme tedy sami sebe a přijímáme chléb a víno, neboť nám bylo přikázáno, ať vzpomínáme a radujeme se.

Bratr Eddie Pinfield, Redditch, V.B. 26.04.15